

Malo pred patrovim odhodom je bil pri Sv. Rafaelu KRST:

BRČIČ ANTONIO IVAN, rojen 3. februarja 2002. Oče Ivan Brčić, mama Sinarta Gjikoski. Botra sta bila Lucy Brčić in Michael Brčić. Otroka je p. Valerijan krstil 12. maja 2002. Staršem in botrom voščila ob lepem družinskem prazniku.

V bolnišnici v Wollongongu je 17. maja 2002 umrl EMIL CELIN. Pokojni je bil rojen v Kuteževem pri Ilirski Bistrici. Luč sveta je zagledal 27. julija 1927, kot sedmi otrok Marije in Andreja. Vsi so že pokojni.

Leta 1943 je šel k vojakom, poslan je bil v Afriko, kjer je bil težko ranjen, ker je bomba eksplodirala pred njim. Izgubil je desno oko in bil na desni strani težko ranjen. Na Siciliji je zbolel tudi za malarijo.

Večkrat je rekel, da ga je Sveto Pismo, ki ga je nosil v žepu na prsih, rešilo, da ni izgubil življenja. Redovnica sestra Clara mu je v bolnici stala ob strani in mu darovala kri, da je ostal pri življenju. Hvaležen za vse, kar mu je nudila, ji je obljubil, da bo dal hčerki ime Klara in to se je tudi zgodilo.

Po vojni se je poročil z Marijo, roj. Poklar iz Podgraj. Imela sta štiri otroke; Ljudmilo, ki je umrla pri štirih letih; Klaro, Ireno in Jožeta (Joe).

Življenje v Sloveniji ni bilo lahko, zato se je Emil odločil za pot v Italijo. Pobegnil je čez mejo, kot mnogi drugi, leta 1956. Žena s hčerkama je šla za njim, a čez mejo ji je uspelo priti šele po tretjem poskusu. Leta 1957 se je družina zopet združila. Skoraj tri leta je družina preživela v taboriščih v Italiji. Tam se je leta 1959 rodil sin Jože. Istega leta jih je ladja Oceania peljala po neznani poti v Avstralijo, kjer se je začelo novo življenje. Emil je s trdim delom pripravil dom za družino v Warrawongu.

Leta 1976 je moral zaradi bolezni opustiti delo v železarni (Port Kembla Steelworks). Bolehal je ves čas, zadnja tri leta še posebej. Tolažil se je z vsakdanjo molitvijo in prosil Marijo, mater Božjo za pomoč. V molitev je vključeval

tudi svojo družino, prijatelje, dobrotnike, predvsem pa duhovnike, ki jih je zares spoštoval.

S smrtjo ga je Bog rešil vseh bolečin. Naj mu usmiljeni Jezus in Bog oče, ki je neskončno dober ter Mati Božja, ki jo je imel rad, pridejo na pomoč. Naj mu bo lahka avstralska zemlja in večna luč naj mu sveti. Emil, počivaj v miru!

Pokojni zapušča ženo Marijo, rojeno Poklar iz Podgraj, hčerko Klaro, poročeno Brcar z družino, Ireno, poročeno Dalton z družino in sina Jožeta.

Pogrebna maša je bila v Figtree, 21. maja 2002. Somaševali so patri: Valerijan, Ciril, Niko in Filip.

Pokopali smo ga na pokopališču Lake Side, Dapto, NSW.

p. Filip

ZAHVALA

V torek, 21. 5. 2002, smo bili zbrani na zadnji poti moža in očeta EMILA CELINA. Zahvaljujemo se vsem, ki ste se udeležili slovesa, darovali molitve, cvetje, patrom Filipu in Niku ter Valerijanu in Cirilu za darovano mašo, prijazne besede in lepo homilijo. Vnučinjam: Michelle, Julie in Natalie za prebrana berila in prošnje, organistki Carmen in Barici in še drugim pevkam, ki so obogatile službo božjo in zadnjo popotnico na pogrebu v Lakeside Memorial Park Dapto. Po pogrebu smo se vsi okrepčali v klubu Planica. Za srečanje po pogrebu je poskrbel g. Ivan Rudolf in gospe Ema in Tereza so nas prijazno postregle. Hvala vsem!

Dragi Emil, počivaj v miru.

Žalujoca žena Marija, hčerki Clara, Irena in sin Jože z družinami.

IZPOD TRIGLAVA

DAN DRŽAVNOSTI

PREGLEDOVAL SEM KNJIGO o franciškanih v Avstraliji 'PAX ET BONUM'. Na strani 258 sem prebral svoj zapis v Mislih izpred desetih let, ki sem ga naslovil 'Med praznovanjem in vojno' ter podoživel vse veličastne in skrb zbujujoče trenutke tistega časa. Danes je moj pogled na dneve v domovini, ko se je rojevala nova država, še vedno poln vtisov, za vedno zapisanih v moj spomin in srce. Po desetih letih samostojne države, ki si še utira pot v veliki svet, ni več prostora za romantiko 'Treh mušketirjev'. Moje prepričanje takrat, ko je večina mislila, da bo demokracija in normalna država zaživela čez noč, je bilo, da se bo v desetih letih izkristalizirala podoba Slovenije – države.

Po desetih letih obhajamo 25. junija Dan državnosti. Veliko sprememb je doživela Slovenija v tem času. Na vseh koncih je zaznati podjetnost in interes posameznikov, da ustvarijo boljše pogoje, višji standard. Izoblikovala se je podoba parlamentarne demokracije, večstrankarski sistem, spopad političnih interesov, zmanjšuje se vpliv politike na gospodarstvo, tuji kapital prihaja, kultura je vključena v svetovne tokove, športniki so marsikje v svetovnem in evropskem vrhu, celo cestne povezave se približujejo razvitim državam in nenazadnje velike blagovnice

rastejo kot gobe po dežju in tešijo potrošniško mrzlico. Skorajda ni hiše, ki ne bi imela po dva ali tri avtomobile, ljudje so dobro oblečeni, narkomanije med mladimi je zelo veliko, celo korupcija se odkriva in utaja davkov. Lahko bi rekli, čisto navadna zahodna demokracija, ki hiti Evropski skupnosti in NATU paktu v naročje. ZGODBA O USPEHU.

Žal, samo v pravljičah zmaga vedno dobro. Po desetih letih je zame pomembno eno vprašanje: Ali sem ponosen na svojo državo? V marsičem ne.

Veliko je bilo storjenega v teh letih, a žal, bomo morali potrpeti še nadaljnjih deset ali dvajset let, če nam bo sosednji svet dal to priliko. Ne bojim se, ker znam preživeti tudi v tujem svetu. Ampak ponosen nisem in to je prizadetost moje biti. Zakaj?

-ker je veliko politikov in 'gospodarstvenikov' priplaval po 'župi' pretekle moči in ne sposobnosti,

-ker večina politikov skrbi le zase in svoj stol in jih briga država in državljani,

-ker je veliko direktorjev in lastnikov popolnih nesposobnjakovičev, ki polnijo svoje žepe in jim je vseeno za ljudi,

-ker delavec še ni bil nikdar tako brez pravic in nezaščiten kot danes,

-ker inšpekcije otežujejo življenje malih,

do velikih sploh ne upajo,

-ker so sodni procesi dolgi in slabo pripravljeni,

-ker je državna uprava razbohotena preko razumnih mej in se kot v starih dobrih časih zopet obešajo na privilegije,

-ker redkokdo z denarjem davko-plačevalcev ravna gospodarno in odgovorno,

-ker se uničuje kmet in kulturna krajina,

-ker se ljudi od vrtcev naprej poneumlja s pravicami in ne tudi z odgovornostmi,

-ker država s svojo politiko uničuje družine in prazni odročne kraje,

-ker ne zna združiti vseh sil posameznikov in ustanov v dobro ljudi, ampak jih vzpodbuja k rasni in verski nestrpnosti,

-pa tudi zato, ker ne gradi ljubezni in ponosa do domovine.

Ali je tako razmišljanje pomembno oz. na mestu za dan državnosti? Mislim, da je. Ni moj namen očrniti domovine, prav nasprotno. Vse bi rad naredil, da bi bili nanjo ponosni kot jaz, tudi sodržavljeni in Slovenci povsod, kjer živijo. Da bi na obrazih vseh bilo zadovoljstvo, da bi spoštovali drug drugega v vseh merilih civiliziranega življenja in bi čutili odgovornost za rodove, ki prihajajo. Zato je še vedno aktualna beseda trojne ljubezni našega največjega pisatelja Ivana Cankarja: »Mati, Domovina, Bog!«

p. Niko

Center za socialno delo iz Pesnice pri Mariboru išče ADOLFA LUBIJA, rojenega 23. 4. 1941. Živi nekje v Avstraliji. Naprošajo vsakogar, ki bi karkoli vedel o njem, da sporoči veleposlaništvu v Canberri.

Aleksander Solženicin

SRAMOTA

Kakšno mučno čustvo:

Sramovati se svoje Domovine.

V čigavih rokah je Ona, ravnodušnih in spolzkih, ki brezmiselno in lakomno upravljajo z Njenim življenjem. V kakšnih ošabnih, ali verolomnih, ali zabrisanih obrazih se Ona kaže svetu. Kakšno nagnusno žlamparijo vlivajo Njej namesto zdrave duhovne hrane. Do kakšnega razdejanja in bede je privedeno narodno življenje, si ni moč predstaviti.

Ponižujoč občutek, ki se te trdovratno drži. Ki ni bežen, se zlahka ne spodrine, kot se čustva osebna, vsakdanja, od smukajočih okoliščin. Ne, ta te stalno, neizprosno tlači, z njim se zbujaš, spremlja te vsako in vse ure, z njim se utopiš v noč. In celo s smrtjo, ki te osvobaja od gorja osebnega, a se te Sramote ne znebiš: še zmeraj bo visela nad glavami živih, ti pa si že del njih.

Listaš in listaš v globinah naše zgodovine, iščeš spodbude v likih. Poznaš pa tudi neizprosno resničnost: dogajalo se je, da so narodi zemeljski tudi scela izumrli. To se je že dogajalo.

Ne, druga globina, tistih četrstotine okrajev, ki sem jih obiskal, ta diha name z upanjem: tam sem videl iskrene namere in neuničeno hrepenenje in žive, velikodušne ljudi. Kaj se res ne bodo prebili skozi ta obroč pogube? Bodo se prebili! Še so moči.

Pa vendar, Sramota visi in visi nad nami, kot rumenorožnat oblak plina in izžira naša pljuča. In tudi če ga odpihnemo, ga že nikoli ne odstranimo iz naše zgodovine.

Prevedel Just Rugel

Iz zbirke Trohice (1996 - 1997)

p. Janez Tretjak, OFM
HOLY FAMILY SLOVENIAN MISSION
51 Young Ave, WEST HINDMARSH
SA 5007
Tel.: (08) 8346 9674
Fax: (08) 8346 2903
E-mail: tretjakj@picknowl.com.au

sv. družina ADELAIDE

MESEC MAJ, najlepši mesec v domovini, ves odet v cvetje, pri nas v Avstraliji obdan s čudovitimi jesenskimi barvami, je posvečen nebeški Materi Mariji, ki se ji posebno priporočamo, da bi nas varovala na naši življenjski poti. Na drugo nedeljo meseca majnika obhajamo dan, posvečen našim materam. Vsako leto se na ta dan posebej spomnimo vseh živih in pokojnih mater, ko jim poskušamo vsaj malo pokazati hvaležnost za vse, kar storijo za nas. Za cvetličarje je to dan, ki prinaša dobiček, za druge pa dan iskrene hvaležnosti. Kaj pomeni mama, se človek zaveda šele, ko je odrasel ali ko so starši pokojni. Ob spoznanju, kaj pomeni mati v našem življenju, je hvaležnost še večja.

Tudi v našem verskem središču smo se za letošnji materinski dan posebej pripravljali. Gospa Stanka Sintič, ki je duša in srce naših kulturnih programov pa tudi sama mama treh fantov ter se zaveda materinstva, je pripravila lep kulturni program s svojimi sodelavci, ki se je dotaknil src vseh prisotnih. Sveto mašo je vodil p. Milan Bizant iz Družbe Jezusove (jezuit), ki je na pastoralni praksi v Avstraliji (**fotografija desno**) - meseca maja je bil v Milduri. Požrtvovalna gospa Jožica Gerden ga je spremljala in posredovala, da je pater prišel. V mašni homiliji je poudaril Božjo in materinsko ljubezen, kako sta med seboj povezani in vedno pripravljani

pomagati ter se žrtvovati brez računice. Materina ljubezen ne pozna besede sovraštva, mati se žrtvuje za otroka, da bi ga vzgojila za Boga in narod. Posebej je poudaril, da imamo poleg bioloških mater tudi duhovne matere, ki se v našem življenju žrtvujejo. Svojih otrok nimajo, a njihovo srce je naklonjeno vsem, ki so potrebni pomoči. Vemo, da je teh veliko. V naši slovenski adelaidski skupnosti je kar nekaj takšnih dobrih mam, ki imajo posebno skrb za versko središče z vso materinsko ljubeznijo. Po maši je bil kratek kulturni program. Rdeča nit programa je bila: Nebeška Mati Marija vzor vsem materam. V program so bili vključeni predvsem mladi. Otroci so vsak na svoj način želeli izreči zahvalo mami in to je bilo najbolj prisrčno in iskreno. Po končanem programu so dobile matere šopke v znamenje hvaležnosti. Gospa Jana Mezek, ki je veliko

naredila, ko smo lansko leto obnavljali hišo. Poleg tega je ob 50 letnici prihoda slovenskih frančiškanov naštikala za vsa tri verska središča lepe mašne plašče s simbolom frančiškanskega križa, slovenskimi nageljni in avstralskim eukalptusom – po risbi gospe Zorke Černjak iz Melbourne. Gospa Marija Zupančič, ki je po očetu Slovenka, po mami pa Hrvatica, je naslikala za našo slovensko bandero podobo Marije Pomagaj z Brezij. Pa tudi sicer nam vedno rada pomaga. Gospa Marijana Frank, je najstarejša mati v naši slovenski skupnosti. Po končanem slavlju smo odšli v našo dvorano, saj njena notranjost razodeva toplino in prijaznost. Tako je bila tudi za to slovesnost naših mater pripravljena kot nevesta, ki so jo požrtvovalni člani naše skupnosti pod vodstvom Angele Dodič in Albine Kalc ter sodelavcev v soboto pripravili. Tudi letos so moške postregli materam s kosilom, od juhe pa vse do sladice. Enkrat na leto so lahko postrežene matere in žene in jim na ta dan ni bilo treba delati. Večina se zaveda, kako pomembno vlogo v naši skupnosti imajo žene

in matere. Nedeljo za nedeljo pripravljajo in prinašajo pecivo ter postrežejo s kavo ali čajem. Ne samo da postrežejo, ampak s tem tudi povezujejo našo skupnost. Zato vsem ženam in materam Bog poplačaj za trud in

ljubezen, ki smo ju deležni. Vsem pokojnim materam, naj Bog podari večno srečo. Mi se jih pa hvaležno spominjamo v molitvi in pri sveti daritvi!

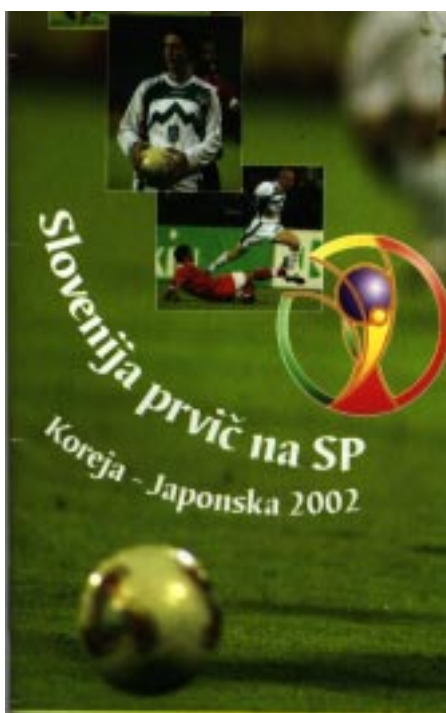
Ko govorimo o hvaležnosti našim ženam in materam, smo se v mesecu aprilu, ob 80. rojstnem dnevu, spomnili naše dobre mame gospe Marije Bernik, ki podpira naše versko središče od vsega začetka (**fotografija spodaj**). Dokler je živel mož Mirko (umrl pred 8 leti), ko ni bilo težav s prevozom, sta pri delih rada pomagala. Sedaj je težje, ker gospa ne vozi avtomobila. Pa je na drugačen način pozorna. Spomnim se, ko je pred leti prejela prvo pokojnino. Rekla je: "To je pa za potrebe cerkve." Ko dozori prve breskve na njenem vrtu, so za patra. Ob njeni 80 letnici rojstva rečemo: "Za vse se Vam zahvaljujemo, z željo, da bi vedno rada prihajala v našo cerkev in naj Vam Bog nakloni še veliko zdravih, zadovoljnih let ter Vas spremlja Božji blagoslov in Božje varstvo. Gospa Marija, Bog Vas živi!"

Ves mesec maj je bila vsak petek dopoldne maša, šmarnice, molitev za mir ter duhovniške in redovniške poklice. Na zadnji dan, 31. maja, ki je posvečen Mariji, se nas je zbralo pri šmarnični pobožnosti več kot navadno. Prosili smo Marijo, da bi varovala našo skupnost, posebno mlade nagovorila, da bi se vrnil v slovensko skupnost in ostali zvesti Bogu.

Na prvo nedeljo v juniju smo obhajali praznik svetega Rešnjega Telesa in Krvi. Kot drugod, smo ga tudi v naši skupnosti praznovali lepo. Ob lepem sončnem dnevu je bila najprej sveta maša, po maši, Telovska procesija okoli cerkve, z dvema postajama ter zaključnim blagoslovom.

In kaj bo novega? Četrto nedeljo v tem mesecu bomo po maši imeli kratek kulturni program ob dnevu slovenske državnosti.

p. Janez

»SLOVENIJA GRE NAPREJ«

Proti vsem pričakovanjem in napovedim, da si bo Slovenija priborila nastop na svetovnem nogometnem prvenstvu, saj je imela v svoji kvalifikacijski skupini zelo močne nasprotnice – reprezentance Rusije, Švice ter Jugoslavije. Pa so fantje trenerja Srečka Katanca premagali vse ovire: v kvalifikacijskih nastopih niso bili nikoli poraženi, zabeležili so pet zmag, nazadnje še šesto, odločilno, v dodatnih kvalifikacijah z Romunijo.

Za prepoved slovenskega nogometa, sodijo poznavalci, so zaslužni trije možje: predsednik Nogometne zveze Slovenije (NZS) Rudi Zavrli, selektor reprezentance Srečko Katanec in njena prva zvezda Zlatko Zahovič, ki je svoje nogometno znanje in izkušnje nabiral po raznih uglednih evropskih klubih. S takimi izkušnjami se ponaša tudi selektor naše reprezentance Srečko Katanec, ki je njeno krmilo vzel v roke 1. julija 1998. V kratkem času mu je uspelo ustvariti homogeno ekipo, ki je presenetila nogometni svet z odličnimi igrami na evropskem prvenstvu 2000

in zatem v kvalifikacijah za svetovno prvenstvo. »Naša skrivnost,« pravi 39-letni Katanec, najmlajši od vseh selektorjev na svetovnem prvenstvu (Italijan Cesare Maldini, ki vodi izbrano vrsto Paragvaja, pa ke s 70 leti najstarejši), »da smo posrečena mešanica jugoslovanske šole, nemške volje in trdnosti italijanske obrambe. Postali smo strnjena skupina prijateljev, kot je bila Sampdoria v mojem času (s tem italijanskim klubom iz Genove je osvojil Katanec leta 1991 naslov državnega prvaka). Kot igralec sem se naučil, da ne prideš daleč, če skupina ni trdna.« Svojim fantom je vlil tega duha povezanosti, da na igrišču dajejo vse od sebe po geslu: »Vsi za enega, eden za vse!«

Slovenija na svetovnem prvenstvu nastopa v skupini B skupaj s prvo nosilko skupine Španijo, južnoameriškim Paragvajem in Južno Afriko. Španija, kljub svojim kvaliteta, še nikoli ni osvojila svetovnega naslova. Prvi dve ekipi napredujeta v skupino šestnajst najboljših reprezentanc na svetu. Ko boste prebirali te vrstice, bo že vse znano, ali je Sloveniji uspelo 'iti naprej', kot pravi navijaška pesem, ki je v domovini pravi hit.

V prvi tekmi s Španijo so za Slovenijo zaigrali: Simeunovič, Čeh, Milinovič, Galič, Knaus, Novak, Pavlin, Karič, Rudonja, Osterc in Zahovič, po menjavah pa še Ačimovič, Gajser in Cimerotič. Večina reprezentantov igra v evropskih klubih in vedno pokažejo, kako se je treba boriti za barve svoje države, ki jo izredno lepo zastopajo.

Tudi Slovenci v Avstraliji smo lahko ponosni, da se je reprezentanca Slovenije sploh uvrstila na svetovno prvenstvo, kjer igra 32 najboljših ekip na svetu. Srečno Slovenija. Ob zaključku redakcije moramo zapisati, da se slovenska reprezentanca poslavlja s svetovnega prvenstva, po nerazumljivo slabi predstavi z Južno Afriko. Še igra s Paragvajem, nato pa domov k novim pripravam za nove možnosti.

po zapisu v Ognjišču sestavil p. Niko

UREDNIŠTVO MISLI JE PREJELO PISMO ZAHVALE IN PRIZNANJA STANKI GREGORIČ iz Sydneya, ki ga povzemamo.

V pismu je na široko in podrobno predstavljeno njeno delo na političnem, organizacijskem, uredniškem in dobrodelnem področju v skrbi za demokratično Slovenijo in povezanostjo avstralskih rojakov z domovino in med seboj. Ob odhodu v domovino Slovenijo se ji za vztrajno in odgovorno delo zahvaljujejo. Stanka je v veliki meri delala za slovensko skupnost prostovoljno. Kako naj se ji sedaj, ob odhodu v domovino zahvalimo za leta prostovoljnega, izrazitega, odgovornega in vztrajnega dela. **HVALA, STANKA GREGORIČ!**

Kulturni odbor Verskega in kulturnega središča sv. Cirila in Metoda, Kew, Melbourne, koordinatorica Draga Gelt.

Svet slovenskih organizacij Viktorije (SSOV), Peter Mandelj.

Avstralska slovenska konferenca (ASK), Jožica Gerden.

Institute for Slovenian Studies of Victoria, Saša Ceferin.

Zastopstvo Slovenske izseljenske matice (SIM) za Viktorijo in Tasmanijo, Ivo Leber.

Slovenski narodni svet Viktorije, Lenti Lenko.

Slovensko društvo Melbourne, Milena Brgoč.

Ivanka Škof, slušateljica in predavateljica na Tretji univerzi Viktorija, bivša učiteljica slovenskega dopolnilnega pouka in avtorica.

Lucija Srnec, učiteljica in kulturna delavka pri Slovenskem društvu Planica, Springvale in SSOV ter dopisnica v Glasu Slovenije.

Elica Rizmal, odgovorna urednica slovenskega programa na radiu SBS, Melbourne.

Meta Lenarčič, voditeljica slovenskega programa na radiu 3 ZZZ, Melbourne.

Tej zahvali in priznanju se pridružuje tudi Versko in kulturno središče Kew in Uredništvo Misli (glej Misli, maj 2002, stran 4).

**Med rušjem in travami
Velike planine
zvon Marije Snežne
vabi pastirje in turiste,
da se zbero in poprosijo
za zdravje in srečo v družini
in pri živini.
Dan se utaplja v večeru.
Svetlobe polzijo
po snegovih Skute
v poslednje robove dneva.**

***Fografija in besedilo:
France Stele.***